

свидѣше жалкия имъ животъ, когато земята бѣ тъй близо до тѣхъ, готова да ги поеме въ прегръдкитѣ си и да прекрати за винаги всичкитѣ имъ страдания?

Тото-Санъ и Кака-Санъ винаги присѣствуваха на религиознитѣ тържества въ храмоветѣ. Тѣ пристигаха по-рано отъ всички богомолци и се настаняваха при подножието на нѣкое древно чудовище, издълбано отъ гранитъ подъ сѣнката на голѣмитѣ кедрѣ, защитяващи отъ слънцето свещеннитѣ площадки. Презъ цѣлото време на тържеството край тѣхъ минаваха множество хора, които изпълваха въздуха съ веселби и шумъ. Минаваха млади момичета съ лица като на кукли, съ тѣсни котешки очички, тѣтрещи дървенитѣ си обувки; минаваха деца, извънредно смѣшни въ дългитѣ си рокли, вървящи по нѣколко заедно, хванали се за ръце; минаваха красиви, изящно облѣчени дами, съ сложни, хубави прически, дошли въ църква, за да се помолятъ и да се посмѣятъ; минаваха селяни съ дълги коси, търговци, свещеници, — съ една дума, всички тия подвижни кукли на веселия малъкъ народъ минаваха покрай Кака-Санъ, която ги гледаше съ най-голѣмъ интересъ и покрай Тото-Санъ, който не виждаше нищо, защото предъ очитѣ му се простираше вѣчна тъмнина.

Минувачитѣ ги изглеждаха приветливо, често се отдѣляше нѣкой и имъ подаваше милостиня; много пжти ги поздравяваха, както поздравяватъ добре възпитанитѣ хора, — толкова бѣха известни въ страната и толкова сж вежливи хората тамъ.

Когато пъкъ се случеше и хубаво време, когато духаше топълъ вѣтъръ и старостъта имъ не